

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára

Egész évre	8 K
Fél évre	4 -
Negyed évre	2 -
Égyes szám ára	20 fillér.

Felétős szerkesztő:

OSZESZLY M. VICTOR.

Laptulajdonos és kiadó:

BALKÁNYI ERNŐ.

Kéziratokat nem adunk vissza.

Szerkesztési és kiadóhivatal: Balkányi Ernő könyvkereskedésben Alsórendván.

A nyilttér sora egy korona.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

A vakáció.

Alsórendva, 1908 július hó 11.

Itt a vakáció. De ez sem tart örökké, iskolába fognak járni ismét a fiúk és leányok, hogy megtanulják a tudnivalókat, melyekkel — ha majdan felnőnek — meg kell keresniük a kenyertelket.

Természetes, hogy az iskolaév elején dupla gondja van a szülőnek a gyermekével s a fölött töpreng, hogy milyen pályára szánja, — ha szegény a szülő s ilyen a legtöbb — hogy honnan teremtsen elő a költségeit gyermeke tovább tanításához. Manapság a gyermek pályájának megválasztása tekintetében sokkal nehezebb a szülő helyzete, mint azelőtt volt. Még csak tíz esztendő előtt is nem volt meg ez a tulzsfultság a kenyérkereső pályákon s bármilyen szakmát tanuljon is a gyermek, a szülő tudta, hogy meg fog tudni élni belőle, mert úgy az ipari, kereskedelmi, mint az értelmiségi pályákon szükség volt új erőkre. Ma már egészen más a helyzet. Az új erők esztendőről-esztendőre nagyobódó számmal mennek a kenyérkereső pálya minden ágára s a gondos szülő most már csak azok közül válasszon, melyek kevésbé vannak elárasztva és tulzsfufova.

Az utóbbi esztendőben folyton az a panasz hangzott fel, hogy nagyon sokan szerzik meg az iskolai képepésit és az értelmiségi pályákat választják. S azt a tanácsot adták a szülőeknek, hogy ne taníttassák

a fiukat, hanem adják inasnak vagy képeztesse ki az ipari szakiskolákban.

Pedig e sorok írása számot vetvén a mai gazdasági helyzettel, csak azt tanácsolhatja a szülőeknek, hogy jól vizsgálják meg, melyik iparágat sajátítatják el gyermekeikkel. Mert a tulzsfultság nemcsak az értelmiségi pályán konstátálható, hanem az iparban és kereskedelemben is. — Például kétszer is meggondolnám, hogy a fiamat kőművesnek vagy építőmesternek adjam. Ebben az iparban olyan óriási a pangás, hogy még a kőműves munkás is csak nagynehézzen tud munkát kapni. A végzett és kész ifjú építőmesterek nagyrésze pedig mint rajzoló tengődik az építészeti irodákban. Ugyan így vagyunk a nyomdász iparal is. Az országban állandóan több ezer állásnküli szedő sétálgat s a szedők szakegysülete nemrégiben vörös plakátokon óva intette a szülőket, hogy ne adják gyermekeiket szedőinasnak, mert a szedőségdek nagyrésze (akik munka nélkül tengődnek), már ma is koldus proletár. S így van ez sok más iparággal is.

Tehát nem áll az a tétel, hogy minden poklokot keresztül iparosnak kell nevelni a gyermeket, mert ezzel a jövője, a kenyere meg nincsen biztosítva. Hanem igenis, számot kell vetni a helyzettel, különösen a helyi viszonyokkal s fontolóra venni, melyik iparággal lehet még legjobban boldogulni városokban vagy a megyében. A pályaválasztást abból kell megítélni, a mit szemünkkel látunk, amit közvetlen ta-

pasztalunk, mert igazság az, hogy nagyjában mindenütt egyformák a megéllhetési viszonyok. Arra fordítsa hát főgondját a szülő, hogy melyik iparág bír el újabb művelőket.

Akik pedig tovább tanítják gyermekeiket, azokat ne csábítsa olyan nagyra a diploma. Igaz, az oklevél szép dolog, a diploma cím sem megvetendő, de manapság hányan vannak már, kik a diplomáikkal is nyomorognak? Ezek a diplomás proletárok rendszerint túl vannak már a harmincon, midőn az oklevelet megkapták, tehát túl vannak életük felén. S ez a fel élet folytonos küzdelem, szűkölködés közt mulik el; elmúlt az ifjúság anélkül, hogy rőzsája, tavasza lett volna. S az igazi küzdelem a kenyérért a legtöbb szegény, tanul embernél csak a diploma megszerzése után kezdődik. Hát érdemes ezért tanulni, küzdeni? Ha ezek az urak valami jó mesterséget tanultak volna, vagy valami biztos — bár szerény — hivatalt vállaltak volna a matura után, mennyivel boldogabban lennének.

Jól gondolják meg tehát a szülők, hogy milyen pályára szánják a gyermekeiket. A pályaválasztásnál éppen úgy számba kell venni az illető kereseti ág jövedelmezőségét és biztonságát, mint a gyermek hajlamát. — Az a szülő, aki nem számol a tényezőkkel, jóvá nem tehető, vétkes mulasztást követ el.

Szöke kis lány...

Szöke kis lány, ne siess ugy
Eilem,
Igen fontos megkérdezeni
Valóm volna énnekem.
Állj meg kicsit szöke kis lány,
Azt akarom kérzeni:
Tudnál-e ily szerény legényt,
Árva legényt szeretni?!

Kis kertemben kinyitott az
Ibolya,
Ablakomnál minden reggel
Beárad az illat.
Gyöngyharmattal öntözgetem
Azt a bokor ibolyát.
Aból fonok a kedvedre,
Hökeleibed bokretát...

FERUS.

Szent sir.

Mint zarándok,
Ha a szent földre megy,
Én is úgy buzogni siek.
Van nekem is
Egy drága, szent helyem,
Ahol imámot végezem.
Egy sirhant az;
Kő-jel nincsen rajta,
Csupán egy kicsike fejfa.

Zarándoké
Sem szentebb érzelem,
Midőn itt imám végezem.
Áldás reá!
Ki csendben nyugszik ott,
Anyam, ő a kedves halott...

FERUS.

Az édes asszony.

Ha van édes dal, édes öltözék, édes idő,
édes utca stb., mennyivel több jussa lehet e divatos jelzők egy asszonynak.
Édes asszonynak hivta mindenki, aki csak ismerte a szép Ellet; annak találta Várnay Béla, mikor felségült vette. Söt édesen találta később is, habár a sok keserűséget is olyan édesen tudta beadni.

Ella fürdőre kívánczkott, amely horribilis kiadás nem vágott egybe a fiatal bank-pénztáros jövedelmével.

Az ura kijelentette, hogy nem lehet.
— Te igazán szívtelen vagy, Béla!
Meghúzdott a pamlag sarkában s olyan édesen duzzogott, hogy másnap már előkerítette az ura a kölyököt a fürdőre.

Télen jór híxelét és jóur prícket adott; ez utóbbiakon persze nem az ártatlan sankvischek banáliskodtak, de a hőlegék estélyi öltözékével összhangzó lukullusi lakoma.

A farsang folyamán ez állt a meghívón:

„F. hó 15-én rendezendő háziбалunkon szívesen látjuk önt és b. családját.”

Hm, hm! Tulásagon nagy lábom élnék ezek a Várnaykék! — hangzott a kétékedo megjegyzés a bankigazgató ur ajkán.

A mi pénztárnokunk ugyancsak merészen szétterjeszti szárnyait, — mondta az igazgatóbizottság egyik tagja, akinek címére szívesen érkezett egy szecessziós izlésben kilájlított meghívó.
A „jóbarátok” rosszalják e pazarló életmódot. Rosszalják, megszólalták miatta, de azért ott voltak mind.

Ella olyan bájos, olyan édes volt, hogy megbüvölt mindenkit.

Édes... édes... — az az egyetlen kis fiuk is úgy hivta, hogy édes szép mamuska.
— Vég az öledbe, édes szép mamuska.
— Eredj innen, kis butus, egészen össze-gyűrőd a csipkeruhám.
— Hát mikor veszedz öledbe?
— Ha háziruhába leszek.
— Holnap? — faggatta a kicsike.

A szép mama mintegy védőleg terjesztette maga elé karját, aztán mikor a kicsike már kellető távolaságban volt, összerontotta ajkacskáit s rá tapasztra mutató és közpönyját, csökököt szört jó messziről a gyermek felé. Ézt is olyan édesen csinálta.

A házín épp úgy, mint a nyilvános bálokon egész udvara volt az édes asszonynak. — Egy Gerbeaud-cukorka, aki szemükkel ettek föl a gourmand gavalőrök.

A helyi ipar pártolása.

— Válassz egy levélre. —

Ismét kezébe a következő életheangy leleket kaptuk:

Tisztelt Szerkesztő ur! Julius hó 5-ikén megjelent b. lapjában „A helyi ipar pártolása” cím alatt közlökéres tisztelettel értesítem s kérem, hogy ezután ne üljön fel ilyen tudósításoknak, mint az az „Egy ipartestület tag.” Az ilyen ipartestület tag nem érdemli meg, hogy ilyen nevet nyert, sajnos. Ez a híres tag maga által válogatja a fát, de megjegyzem, hogy oly sötét tudatlanságban, hogy pártját ritkítja. És tisztelt Szerkesztő ur! Ny tag által hagyja magát vezettetni? Hat elégséges a pusztá benned, hogy valamit kitégyenek a lapra, nem kell valami bizonyíték, vagy a bennmondás kivül egy kis kutatás, avagy utánajárás?

Röviden a tárgy az, hogy az ipartestületről azt írta „egy ipartestület tag.” hogy az ipartestület hozatott 300—400 irópapírt Szegedről; ez egy borzostól nagy hazugság, mert az ipartestület igenis hozatott Szegedről pár 100 drb. tanonc-szerződést és 100 drb. munkajegyvet, de nem irópapírt.

Az ipartestület jegyzője megbízatását nyert az ipartestület előzől ezen dolgok beszerzésére, amit teljesített is. Az első lépése a helybeli papírnagykereskedésbe irányult, de az ipartestületnek legnagyobb sajnálatára — s nem pedig a létkisnyelésre s gáncsolásra — itt azt választotta, hogy nincsen. (Tisztelt levélró ur! eme utóbbi állítás kétségbe vonjuk, mert tanonc-szerződés igenis kapható a papírnagykereskedésben, észreint az itt is megvehetők volna. — A szerk.) Így fordult aztán az ipartestület egy nagybói papírnagykereskedésbe, hol teljes kizsákolást nyert.

Es ami a legérdekesebb a dologban, az ipartestület már rég időkölt fogva az összes irópapírt szükséglettel a helybeli pap kiadójánál, azaz a papíruzet tulajdonosánál szerzi be.

Ezek után kérem a tisztelt Szerkesztő urat, mivel nem tudja az ember, hogy mi is az értelme az ilyen közzeleteknek, mentse meg az ipartestületet az ilyen erőszakai ráfogott vákmoreségoktól és az „egy ipartestület tag” felett, miután ismervé a Szerkesztő urnak minden alkalommal kifutott jó szándékát — szíve szerint mondjon letelet, amit nemcsak én magam, de igen-igen sokan szerenczémek olvasnt.

Kiváló tisztelettel

Egy másik ipartestületi tag.

Az ipartestületet tehát fehérré mosták. Ergo: az ipartestület büntetlen, tisztá. Ezt készséggel tudomásul is vesszük, de nem fogadtuk el tisz-

Hogy Várny Bélának nem rottotta-e meg néha-néha a gyomrát az édesség, azt bajos volna megállapítani. Voltak életének percek, mikor kompaktbábú elvedre vágyott; mikor a telének kellett volna táplálék. Mikor olyas valakire lett volna szüksége, aki megvezette vele azt, ami neki már elviselhetetlen sok: a nagy gondokat, amiket egy ilyen nagy háztartás ró arra a férfinak, aki munkájából tartja fenn övét.

Hisz kerestét, szerzett pénzt a lehetőség határáig, aztán meg tudtál is a háton... No, de hisz majd kiközösüli a csorbát, mielőtt meg tudná valaki.

Hisz minden emberrel megeshetik, hogy kiadással tulépik a megengedett korlátot.

Igen, tulépte a korlátot, nagyon nagy lépéssel lépte túl, de majd visszalép; aztán rendben lesz minden.

— Komoly beszédem volna veled, Ella.

— Nekem is veled.

— Engedj előbb engem szóhoz jutni.

— Ne légy udvariatlan!

Édesen mosolygott s aztán folytatta:

— Egy remek új csillárt szemeltem ki utolsó estélyinkre, azt meg kell venned, eica.

— Ne téhaskodjunk.

— Ejnye, maga goromba. Ne beszéljen hozzám többel. Nemjelen, menjen, látni sem akarom.

Es következett egy újabb felvonása annak a

telt levélró ur ama okoskodását, amelyvel bennünket a hirlapírókat megillető jogokban és kötelezettségekben kitanítani igyekszik. Igenis, mi leközlöttük azt a bizonyos levelet anélkül, hogy utána neztünk volna a dróloznak. Ehhez jogunk volt és tesszük máskor is. Amde nem azaz a szándékkal közlöttük, hogy ezzel végleg lezárjuk az aktákat és ne engedjük szóhoz jutni azokat, akiknek az így tisztázása a köteleességük, hanem várjuk, hogy maga az ipartestület lebontse fel a fától arról az úgyról, amelyet mi is eléggé sajnálunk.

Bennünket tehát vádolni nem lehet Detektiv szerepre nem vállalkozhatunk, de furcsa is lenne ez, ha meggondoljuk, hogy az újságíróknak köteleessége helyett azt lapjaink minden közérdekű felszólalásának. Munkát nem vezetett, nem is vezethet félre senki, mert amit mi, a saját felelősségünkre közlünk, azt mindig teljes bizonyossággal tesszük s annak igazához kétség alig férhet. Ez az eset azonban egész más eset, mert ezért nem a miénk a felelősség, hanem azé, akiknek érdekében állt megvédelmi az ipartestületet.

Nem tudjuk, hogyan értelmezi levélró ur azt a mondatát, hogy nem szabadna nekünk a közönség körülől jött kérdéseket felszólalásoknak — utána járás nélkül — helyet adni. Talán akként, hogy szaladunk el információkat kémi az ipartestületi jegyző irhoz, holott nagyon jól tudjuk azt, hogy meg abban az esetben is, ha fenyleg megtagadja az ipt. azt elvét — eltitkolják előtünk az igazat, nehogy az újságban meghurcoltassanak?! Meg aztán mi nagyon jól emlékszik olyan esetre, mikor egy ipartestületi gyűlés alkalmával maga az ipt. jegyző ur tagadta meg tőlünk a felvilágosítást. (Lásd „Alsólendvai Híradó” 1908. márc. 8-iki 11. számát.)

Ezeknek utána pedig lezárjuk a vitát azért, hogy az ipartestület b. tudomására adjuk, miszerint helyben is vásárolhat tanonc-szerződéseket és ezért igazán nem muszáj — Szegedre menni.

Egyébként pax nobiscum!

Oszesély. fel-szerkesztő.

Tollfuttában.

Falusi élet.

Mit minden költő anyni dalban
S oly lelkeslőtlen istenit,
Nem, én se leszek háladatlan,
Megzengem im, szépséget.
Mily szelid itt az élet képe,
Akár a gyermek hajadon,
S fáradva meddő nézésebe,
Sans géne, szépen *olalhatom*.

tragikomédiának, melyet már hat év óta játszanak.

A felvonás végén az édes asszony győzött. Ő legalább azt hitte.

— Végy amit akarsz!

— Hisz már meg is vettem, mert előre tudtam, hogy morog, morog az én kis medvéim, de azért mégis aranyos jó kis macsó az. Holnap elhúozok a számlát. Bizony Isten, nem volt drága.

Es Várny Béla azt hitte, hogy az a számla rejlik abban a borítékban, melyet másnap hozott be a szobalány.

Nem számla volt. Egy levél.

„Egy igaz barája figyelmeztet Önt: legyen rá készen, hogy holnap pénzár-vizsgálatot tart Önnel a bizottság.”

Réges-régi dal.

Mire a vizsgáló bizottság belépett a páncél-szobába, elődúrdult az a bizonyos revolver, mely nem Várny Béla kezéből hullt ki előzőr hasonló alkalmából.

Annak a halottnak most ez a neve: sikasztó.

Es a másikat senki se hívja többé édes, de szerencsétlen asszonynak, sőt még így is: nyomonrult, könnyelmű teremtés.

Mily isteni a nap felkötő,
Biborpirosban ég kelet;
Zavard el álmod, ruhát öltve
Bámulhatod a bérre felet.
Ezer virág ezüst könnyőbe
Gázol cipőd környőretn,
S az égi évezetek vége
Alighanem *nátha* leszen.

Megkondul a torony harangja,
Dalban illélet, csöndesen,
Belé vegyül tőlök, sip hangja,
— Minő koncert ez, Istenem!
S a gulya, mész, csűrhe, falca
Csap oly hatalmas felreget,
Bár nagy a *költészet hatalma*,
Csak *pornak* látom az — *egyt*.

A természetnek csodás bája,
Bákor hisz árnya csalogat;
Főrdán elhversz alája,
Ah, ott mily nyájas had fogad!
A szunyogoknál milliárdja
Csókol, bár kissé szerfelett
Beléunsz e nagy nyájaságba
S mogorván otthaggyod helyed.

Mily áldott, jó a falu népe,
Mily nyájasak az emberek,
Egynek sincs delyő, vagy gúny szemébe',
Amerre lépsz, köszöntnek,
Es hátra a nagy szívszégében,
A házóró eb sem marad,
Hangját nem értes, megkap térdem,
Ugy vonszol az eres az alatt.

S a társaságban mennyi szellem,
(Milyen hizott volt kappanom);
Kinél maradt kenyér sültlen,
S hány ul henr sül ki egy napom.

S hogy el ne nyomjon a szép álom,
Plántálhatunk *zöldösögeket*, —
Falusi élet, nem csodálom,
A rólad irt dicsevereket!

LENDVAI.

Mások — rólunk.

A „M. és V.” mura-szombati laprtársunk leg-utóbbi számban olvassuk ezt a jölösö dicsejtet:

A vasúti értekezlet alkalmával az oda járt mura-szombati urak fájó szívvel tettek igen szomorú összehasonlítást Muraszombat és Alsórendva között s elkedvetlenül konstataáltak, hogy a kis Alsórendva, — amely lakosainak számarányát tekintve éppen nem *gyagvob* Muraszombattal, amely sem földrajzi fekvésénél, sem szerencsés vasúti politikájánál és semmi külső körülmény folytán nincsen előnyösebb és kedvezőbb helyzetben, mint Muraszombattal, — mégis jóval tulzárnyaltabb a mi kis falunkat, városunk színt öltött és bizonyos rendszeres előrelátás kétségtelen nyomait viseli külső képen.

Ne értsen félre bennünket a jó szomszéd! Nem irigyelünk mi őt, csak reflexiók támadnak bennünk s fáj a szívünk, hogy mi még nem vagyunk ott, ahol Alsórendva s belátható időn belül nem is leszünk ott.

Bejövén a városba, hiába keresünk utolsó árkokat és mély gödröket, amilyeneken Muraszombat ugyancsak bővelkedik. Alsórendva csatornáza van. Polgárai belátják azt, hogy saját egészségük követeli meg első sorban, hogy azok a bizt terjesztő kloakák elűnjenek a föld színéről, s amit belátják, nyomban határozzák is, és nem húzzák-vonták s éven keresztül, nem ontatják a felelőszékes egész tönkületét, hanem megcsinálták a csatornát.

De nemcsak csatornáza van Alsórendva, hanem ki is van köveze. Házsorai mellett alfalt járda nyulik végig utchaszat. Önkenyetlen sóhaj tör ki a mura-szombati keblőkből, hogy akkor lesz már a mi falunk is emnyire. Azután amikor lezár az ember, mindentől rend. Gondozásnak nyomai látszanak. Apró kertecskék diszítik helyek-között

a várost, utcin nincsen por, vagy legalább is nem annyi, amennyit nálunk a dudónék el kell bírni. mert öntözik a várost. Igen, Alsólendva utcái rendszeresen locsoltatnak. Nálunk még az őrjáratban sem történt rendelkezés, hogy legalább minden lakó a háza előtti utcatestet felöntözze. Pedig ez úgy csekély fáradságba kerülne, ha meg kell este 3-4 kanca víz megöntése a szolgálatot a publikum nem volna kegyetlen az utcán azt a gyűlösk port beszívni.

HIREK.

Áthelyezés. A m. kir. igazságügyminiszter Androescu Lenárd helybeli kir. járásbírósi ügyegyházról a peraki királyi járásbírószékhöz helyezte át.

A vármegye házából. Vettük a következő meghívót: Zalavármegye törvényhatóság özöntsége e hó 14-én délelőtt 10 órakor Zalavármegye, a vármegyház gyűléstermében rendkívüli közgyűlést tart, melynek tárgyait képezik: 1. a nagykánizsa-leténye—alsólendva s a pápa—símgéji h. e. vasutak kitépésére felajánlott segélyösszegek beszerzése céljából a l. e. májusi közönséges határozatához képest egy százelekes leendő pályának megszerzési szabványok módosítási kérdése. 2. a Dunántúli h. e. vasúti részvénytársaság. 3. a vármegye ellen indított perben tett egyeztetési ajánlat; 3. Símpévezetőtestületének az ottani megyei épületek és telek átengedése tárgyában hozott közgyűlési határozata, az építési tervek bemutatása mellett előterjesztett kérvénye aziránt, hogy a vármegye a főszojabirói lakás után bért fizessen a községnak. — Ezen tárgyak előkészítése céljából az állandó választmányi reggel 9 órakor ülést tart.

Eljegyzés. Hermstein Antal csáktornyai lakos eljegyezte Grosz Herman helybeli lakos kedves leányát, Rózi kisasszonyt. Gratulálunk!

100.000 kor. az alsólendvai vasutra. Nagykánizsa város képviselőtestülete legutóbbi ülésén egyhangilag elfogadta a tanács azon javaslatát, hogy a városi nagykánizsa—alsólendvai vasút építéséhez a tervet kilométerenként kétfézer kilométer törvényhatóság javússal hozzájárul. Ez az összeg nagyjából 100.000 kor. mint meg nem haladhatja, továbbá csupán a vasút-építés megkezdésekor válik esedékes.

A keszthelyi kiállítás elmarad. Már régebben fölmerült az a terv, hogy a jövő év tavaszán a balatonvidéki vasút megnyitása alkalmával nagyobb ipari és mezőgazdasági kiállítást rendezzen Keszthelyen. Keszthelyről most azt jelentik, hogy a vasutat a megállapított határidőre üzembe helyezik ugyan, a kiállítás azonban el fog maradni, mert az érdekltség az eszmét megfelelő főke hiányában és az idő rövidsége miatt még nem valószínűsítják.

Az alsólendvai piac drágasága. Nem mindenben vagyunk az utolsók se, de a piaci árakban ezer más város feléit elsősk vagyunk. Olyan drágán élünk, mint még soha és még csak halvány reményünk sem lehet arra, hogy olcsóbban kijöjjünk, sőt! Faluról csak igen kevés piaci árak hoznak a városba, az pedig néhány perces alatt úgy elkáprósít a közönséget, mint a pörög. A parasztságos, látva a nagy kiséletet, a lehető maximumra veri fel az árakat és a közönség kényserütségéből ezt is megadja, mintsem hogy kopljalon. A budapesti, kanizsai, egerszegi árak kismiskák a miénkhez képest, pedig hát körül vagyunk véve zűlédséget mérve kertelek. — A nagy drágaságnak a nyári szárazság mellett talán legnagyobb oka maga a közönség. Miért? Azt, mert a parasztságos, meg más is nem tudnak olyan magas ár szabni, amit a közönség meg ne fizetne. Példát mondunk. Már hetek óta olyan neveltségben alacsony az élő marha ára, mint a fegy solta nem volt. A mérszorosok mégis csak 4 krajczarral szállították le a kimért husz kilóját, holott még akkor is bőven nyertek volna, ha 4 krajczár helyett tíz-tizenkettőt engedtek. De a közönség nem gondol erre, fizet, mint a köles sőt többet, hogy meg 4 krajczárral is olcsóbb lett a hus. — Multkor szentantui voltunk, mikor egyik koca egy falusi asszonytól a cseresznyék árát 9—10 krajczárért vette eladtá — 20 krajczár. A közönség pedig beugrott neki, vett és fizetett. — A tej ára ma sem drágább, mint 4-5 evvel ezelőtt, a vaj, túró és tejföl ára mégis felugrott. Előbb 15—16 krajczárért mértek egy liter tejfölt, most ugyanannyiért mérnek egy fél liter

és az sem jó, így vagyunk mindennel, zűlédség, baromfival, tojással, főzékelével. Mi magunk adjuk a módot, hogy a parasztságos annyit kerjen a portékájáért, amennyit akar. A piacon valóságos csatát vívunk egy egy szűb le lépésért, mert a városi raktárak vissza a legmészebbben a licitációit sem, csak úgy a tudjunk kaparintani valamit a szomszédok orra elől. — Pedig ez nagyon rossz szokás s oda vezet, hogy lassankint maga a közönség teszi megfizethetlenné az alsólendvai piac árát. A szegényebb néposztály pedig, amely drámajáratok szív hétéknap és frissjűdség olvas vasárnap, a szögre akaszthatja a száját, ha tudja...

Nyári mulatság tiztífjétkkal. Mint már említettük, a helybeli Kereskedő és Iparos Ifjak Egyesülete, mely a télen is egy igen élvezetes estét szerzett közönségünknek, augusztus hóban egy nagyszabású nyári mulatságot rendez. A mulatságot aug. 2-ára, vasárnapra tűzték ki az egyesület s a rendezőség már most mindent elkövet, hogy a mulatság úgy anyagi, mint erkölcsi siker tekintetben jól sikerüljön. Este fenyves tiztífjék lesz a mulatság színhelyén, mely bizonyítékul kevesen mulatják azokat, kik az ifjúsg mulatságára a Cispükésé előjönnek. A befűdjög, a nagy látványosság dacára sem lesz drágább a rendezés, mert a személyiség csak 1 kor., családjegy 2 korona lesz.

A csendőrök szoldjának emelése. Az utóbbi években egymást érték a fizetésrendezések. A változott életviszonyok elkerülhetetlenné tették a javadalmak felemelését. Most rákerült a sor derék csendőreinkre is, akik testet lehelő ölk munkával, rettentés erőfeszítéssel szolgálnak a polgárok legfontosabb érdekeit a magyar állam legkevésbé a legmagasabb nyilvánó kötelesség-tudás, a közönségnek szolgálat fontosságára iránt leggyőzelemben csendőreinknél jobban megjellemzik a mi csendőrségünket, amely fenállása óta a legteljesebb elismerést és tiszteletet szerzte meg magának. Mindenkit örömmel töl el, hogy az állam bőszárgyájából az ő jóvoltukért is hullanak a fillérek s felemeltek a polgári társadalom védelmét szolgáló derék katonák szoldját. A csendőr évi szoldja most 700 korona helyett 900 kor. és minden rendfokozatnál 200 koronával nagyobbodik az új rend szerinti fizetés. Eszerint egy tényleges örsvezető 1100 koronát kap. Ehhez járulnak még a szolgálati pótdíjak. Minden ember 3 évi szolgálat után évi 100, 4 évi szolgálat után 300, 12 évi szolgálat után évi 400, 16 évi szolgálat után évi 500 korona pótdíjat kap.

Építő iskolák. Tudvalevőleg az izraelita iskolát kibővített, az ág. ev. iskolának pedig új épületet emelnek, mert úgy az izraelita, mint az ág. ev. iskola eddigi helyiségei szűnnek bizonylan. Mindkét helyen jászan folynak az építési munkálatok s a legközelebbi tanév kezdetére már készen is lesznek az iskolák.

Szerencsétlenség. Zalaszentmihályon Skubicus örökösök gazdaságában szombaton az aratók részére kocsival vitézt mentek a forrás-hoz. A kocsiának segítőnek két arató lejárás is volt. A dolgot olcsóvá az aratók részére szokás szerint notárába kezdték, mitől a lovak megijedtek és a lojtos kocsit felborították. Az egyik leány Sabján Magda páhoki születési arató, oly szerencsétlenül esett le a kocsiról, hogy vizzellett hordó ráesett s összezuant. Ungacsnak aznap Bió Mihály csiósoknak 4 éves kis leánya szűb Bicolé néven felmászott az udvaron lóo tizifára s körülbelül 2 öl magasságról leest s összeörtö magát.

Minek is van szerelm... Szegény szerelmes szívű Varga Teréz igen tragikus sorsra jutott. Elhagyta a kedvese. Szerelm nélkül pedig nem élet az élet, különösen egy szegény cseledeleányé nem. — gondolta Teréz és önkéze által el akart pusztulni. Amde a házbéliek visszaröntötték az utalt életbe és azóta Varga Terka ismét él, és él virul. — Varga Teréz a Kanizsai-utcaban szolgált Brüll állatorvosnál cseledeleányi minőségben. Mint a legelső magafajta leányzóknak, neki is volt egy lovagja, aki esténkint, mikor rábört a Kanizsa-utcai házakra az egyptomi sötétség, szerelmes szavakat bugott a fülebe s Varga Teréz minden este, mosogatók után szörnyen boldog volt. A legény házásságot ígért sziveleányzójának, de ebbe hirtelen beleszólt a kegyetlen mama, meg pedig a legény mamája, aki azt akarta, hogy fia egy előbbi kedvesét vegye feleségül, annál is inkább, mert abból a viszonyból egy

kis gyermek is maradt apátlanul. A legény hajlott az okos anyai szóra, elhagyta Varga Terét, aki ez feletti bujdosás és bánatában egyik kétségbeesésből a másikba esett, migmen elhatározta, hogy megfog halni. A halál azonban épp akkor nem jött, amikor hívják, ezért Varga Teréz egy revolvért szerzett és... és enésztő bánatával beomlott a faskamrába. Már éppen becsuzni kezdett a házadő sárkálódás, azaz a revolvér számbályszerében a homlokátá illesztette, de abban a minútában egyik kollégájának észrevette a szándékot és a házbéliekkel egyetemben visszaröntötték az életbe a szerelmes szívű Teréz. Varga Teréznek tehát pechje volt a halállal, de nem volt olyan nagy pechje a szerelmelem, mert mikor a csapodár legény értesült szive hölgyének önfeláldozó szerelméről, visszapártoló hozzá és azóta Varga Teréz és a legénye újra boldogok — este, mosogatók után.

Az olesó lópor. A viharágyukhoz használni szokott lópor a hadigymenit engedély alapján eddig kilónként 70 fillérről árusították a gazdáknak. Ez a körülmény megkönyösítette a viharágyok alkalmazását. Most, hogy ezekben a használatosság magyan is kétség van, sok helyen ki is kizűbölték őket, az ezeknél alkalmazott lópornak kilónként 70 fillérről való árusítását tehát beszüntették.

Kis gyermekből — malac. Kanizsai lapok nyomán megkérül, hogy a szepetkeki ut mentén egy kis gyermek oszlának induló hullá jára akadtak a járó-ekék. Most nem nekünk jelentik, a hatósági vizsgálat megállapította, hogy a talált hulla nem gyermek, hanem egy kis macce volt.

Gyujtogatás. E hó 1-én éjfel gyujtogat a szomszéd Kapca községnben Szarjas József kisbíró lakóháza s az összes melléképítményekkel és takarmánnyal, valamint 7 db malaccal és 28 db baromfival együtt 1243 kor. értékben elégett. A tizet, mint most kiadották, Szabó József 18 éves ottani legény szenderékének okozta, még pedig hibuzból, mert a kisbíró egyben lojossal valodta. Szabót letartóztatták átkiserés az alsólendvai járásbírószékhöz.

A tüdővész pusztítása. A Tuberkulózis e lapban már ismét jelent meg a tüdővész pusztításának február havi statisztikája. Február hónap Magyarországon 6831 egység halt meg tüdővészben, ebből a Dunántúli 932 esik. A dunántúli megyék között Zalavármegye a szomorú elsőség, ahol 170 halottja volt a pusztító kórnak. Utána következnek Vas 146, Somogy 136, Baranya 95, Tolna 72, Sopron 67, Komárom 64, Fejér és Veszprém 63, Győr 30 és Mosonmegye 22 áldozattal.

„Adtál uram esőt, de nincs benne közsénet.” Csaknem egy éven át diszletlenítte a várost a Korona szálló átellenében lévő uradalmi park kerítése, meg végre-válárahá, néhány héttel ezelőtt megkezdtek egy drótkerítés építését. De ebben nem lesz köszönet, mert mint értesülünk, a lekerítésnek a járásbírószékhöz felőli része megmarad és csak a Deák-terti rész lesz drótkerítéssel kiserélelve. Nem tudjuk, kinek a tiszte volt ez, de gratulálunk a „finom” léleséshet. Mert hogy valaki igazán véthessen az esztétika ellen, ahhoz igazán „finom” gustusz kell.

Az ég, mint szátrjótörő. Meggörtént az a csuda dolog, hogy a város fuvarosa, aki az utcákat szokta öntözni, fizetéselépet kért s mivel nem kapta, szátrjába lépett. Nyugodtan élvezte az öntözökocsival együtt a jóleső pihenést, mi pedig azáltal pulvakörösré megéledtünk az öntözetlen jang por láttára. A szátrjék tehát folyt, folyt esendben, rendben, migmen a szátrjótörő fuvaros nagy bosszúságára és a mi örömrünk, csakhamar letört a szátrjék, amennyiben akadt a fuvarosnál hatalmasabb szátrjótörő, amely előtt benminket vizzel bőven. Megértedek az ég esonamánál is mustu új váltakozást a derült és borult idő akárcsak aprilliban. De a város azért gondoskodik egy fuvarosról, nehogy két szék között a pad alá essünk s víz nélkül maradjunk az utcák.

Vizbefutlak. Késem József 16 éves hördöndi legény, Pal Nevő öccesével a Zalaegerszeg közöleben levő vaspári határban fekvő ugynevezett papérdőre hajította ki marháikat legény. Vagy meglev léven, a legény elhatározta, hogy az erdőtlő nem messze folydogáló csatári-patakban megfürdik. A letelező marháikat Pal öccsének gondjaira bízván, a patak hús habjaiban keresett a tikkasztó forrásból ellen menedéket. A fűrdő

